

scilicet seriose illius epistule ad te scripte, qua Victuriorum et Caucorum eventum, pariterque statum omnem totius mundane fragilitatis instabilem tragica quasi lamentatione deflevit, me faciens solita sibi humanitate participem, taliter exorsus est: « Rogavit pridie Paulus noster, qui de se in dies meliora promittit etc. »; hoc me, ut dixi, uncho protinus ad benivolentiam tuam traxit, ymo, si quando opportunitas pateretur, ad contubernium et convictum.

Nam rem dicam michi urbanius reticendam, veram attamen, Deum testor: bonorum ac virtuosorum sodalium familiaritatem ac communicationem efflagito — non quod meritis, vir virtutis permolice vel nullius: novi equidem Cicerone ipso testante, talium amiciciam quovis pacto sine virtute captari non posse — ypsorumque convictum causa comunicandi sermonibus studiosis et mente, et non quemadmodum pecoribus in eodem pas[cu]o, ut nonus asserit Ethicorum — sed ut sim. Nulla enim [res] magis animos honesta induit, dubiosque et in pravum inclinabiles revocavit ad rectum, quam bonorum conversatio; paulatim quidem descendit in pectora, et vim preceptorum obtinet frequenter audiri, aspici frequenter; occursus imo nudus sapientum iuvat, et est aliquid, quod bono viro etiam tacente proficiat. Nam quemadmodum qui in solem venerit licet non ad hoc venerit, colorabitur; qui in pigmentaria tabernacula residerint et paulo diutius morati fuerint, odorem loci secum ferrunt: sic qui cum virtuoso fuerint, traxerint aliquid necesse est, quod ipsis etiam negligentibus prosit.

Hactenus tamen, quo hunc tibi animum aperirem, nusquam casus michi vel occasio intercidit. Super fidem ergo magister Andreas, presentium sua curialitate portator, huic desiderio meo opportunus advenit, eiusdem affectus mei, se offerens tue noticie delaturum, quo vere ac sancte inter nos amicitie conpagulum solidetur. Sicut nam a veteribus est sancitum, talis est in contrapassis benivolentia non occulta. Vale itaque, forsitan rudibus his offensus, mi Paule, meque ad amicitiam tue ulnis humanitatis amplectere, ac inter zelatores tui nominis, honoris, status et comodi incuntater adnumera. Et quia honestis est affectibus indulgendum, hoc unum in ultimis audax queso, si quando comoditas ex negotiorum relaxatione conveniat, michi tuis litteris te concede, ut, si locorum di-

Cic. de am. 100.

Aristot. Eth.
Nic. IX, 9, 10.Seneca
Epist. XV, II
(94), 40.Seneca
Epist. XVII-
XVIII, 108, 4.²⁴ Cod. cari ex coicare.²⁸ Cod. queadmodum.³¹ Cod. fuerit.